

„Juist, en dit,” de heer Van Laar nam het telegram terug en bekeek het nog eens, „is de manier waarop hij zijn woede toont over het niet opvolgen van zijn advies. Dank den hemel, Dora, dat hij zijn waar karakter heeft laten zien, nu, voordat je met hem getrouwd zijt. Stel je voor, dat hij tegen jou zoo te keer ging. Je zult natuurlijk doen wat je verstand je in deze aanraadt. Op mijn studeerkamer ligt schrijfbehoeft. Schrijf hem een briefje, maar maak het kort. Over een kwartiertje wacht ik je aan het diner.”

Dora ging naar haars vaders kamer. Ze had zich nog nimmer zoo ongelukkig gevoeld. Tien minuten zat ze als wezenloos. Neen, ze kon dien brief niet schrijven. Nu nog niet.

Het kwartier was om. Plotseling nam ze een besluit. Ja, dat moest ze doen. Ze schreef een telegram, gaf dit de meid met het noodige geld en ging naar de eetkamer.

„Heb je geschreven, Dora?”

„Ja, vader! Dina is er mee naar de Post.”

Dora zat in de huiskamer, niet in staat te lezen of te handwerken. Angstvallig luisterde ze naar de bel. Het was stil in huis. Haar vader hield zijn gebruikelijk namiddagslaapje op zijn kamer.

Zou Karel gevolg geven aan haar telegrafisch verzoek

Een aardig tafereeltje in de Scheveningsche boschjes.
(foto P. van Tol.)

ook! O, Karel, ik heb nimmer kunnen denken...” En weer begon ze te weenen.

Snelleman stond op en wandelde de kamer op en neer. Eindelijk greep hij haar bij den arm.

„Wat in 'shemelsnaam beteekent dat toch, Dora? Ik herinner mij ieder woord dat ik geschreven heb. Ik wist dat er nog tal van kaarten verkrijgbaar waren aan de Hal!”

„Hal! Schreef je hal?”

„Ja, natuurlijk!”

„O, Karel, ik dacht wel dat er een vergissing moest hebben plaats gehad. Vader was woedend, zei dat ik mijn verloving met je moest verbreken, dadelijk.”

„Maar, Doortjelief, ik begrijp er nog niemendal van. Verklaar je toch eens nader.

Was het telegram verminkt?”

„Vreeselijk!” Ze begon opeens te lachen. „Er stond: „Ga naar de.... naar de....” welnu, de „a” van hal was veranderd in een „e”, ziedaar!”

Nu barstte Snelleman in lachen uit en Dora hierdoor aangestoken schaterde het eveneens uit, tot ze er eindelijk aan dacht, dat haar vader hierdoor wakker zou kunnen worden.

„Dat is de mooiste mop, die ik in langen tijd gehoord heb. Geen wonder, Dora, dat de oude heer danig op me gebeten was. Ik...” En hij schudde opnieuw van het lachen.

„Stil toch, Karel! Hij mocht eens wakker worden. De vraag is nog, zal hij je verklaring willen gelooven?”

„Ben je daar bang voor, schat?”

„Hij was vreeselijk boos!”

„Veronderstel dat ik mijn bewering met bewijs staven kan!”

„Kun je dat?”

Medaille uitgegeven ter gelegenheid van de Koloniale tentoonstelling te Semarang.

en vanavond komen? Als hij niet kwam, dan zou ze, dat wist ze zeker, vannacht niet slapen. Wat zou hij voor verontschuldigen hebben voor het zenden van zulk een afschuwelijk telegram? Hij moest toch begrepen hebben wat daarvan de gevolgen zouden zijn. Had ze zich werkelijk in hem bedrogen? Zou hij met opzet aldus gehandeld hebben om van haar ontslagen te worden?

Dora had reeds besloten, hoe ze hem ontvangen zou, als hij kwam. Geen kus, natuurlijk, zelfs geen hand zou hij krijgen. Ze zou achter haar stoel gaan staan en hem met een ongenaakbare houding afwijzen, hem bevelen in het midden der kamer te blijven staan om haar akte van beschuldiging aan te hooren. Mocht hij niet in staat zijn zich te verontschuldigen, dan zou een onmiddellijke verwijdering zijn straf zijn. Dora was blij dat ze kort te voren een melodrama had bijgewoond, ze wist nu precies hoe ze in deze omstandigheden handelen moest.

Ze hoorde voetstappen aan de voordeur. Daar ging de bel over. Ze beefde over al haar leden, om zich een houding te geven, boog ze zich zenuwachtig over een borduurwerkje heen. De dienstmeid had order gekregen den heer Snelleman onmiddellijk toe te laten, zoo stil mogelijk, opdat Papa niet wakker zou worden.

De deur ging open.

„Mijnheer Snelleman, juffrouw!”

De bezoeker trad dadelijk binnen.

„Wel, Doortje! Wat is er, meid?”

Dora bleek al een heel slechte tooneelster te zijn. Ze vergat haar rol geheel, want voordat ze het zelf wist, was ze als gewoonlijk in zijn armen gevlogen en beantwoordde ze zijn liefkozingen zooals altijd.

„Moet je niet plaats nemen,” stamelde ze eindelijk. „Ik zal daar gaan zitten.”

„En zeg mij nu eens, Dora, wat is er gaande. Waarom beef je zoo, schat?”

„O, Karel, dat telegram!”

„Ja, dat heb ik ontvangen natuurlijk, maar daar heb je me niets in gezegd.”

„Neen, dat bedoel ik niet. Het telegram dat je aan vader zondt, over de kaarten.”

„Wel, wat is daarmee?”

„Hoe kon je zoo iets afsturen?”

„Wat! Het was toch duidelijk genoeg, geloof ik? Heeft hij de kaarten?”

„Nee...” Ze barstte uit in tranen.

„Maar ik schreef hem toch duidelijk, waar hij heen moest gaan! Hij deed het toch, is 't niet?”

„Hoe kun je zoo slecht zijn! Er nu nog mee spotten

VEILIGHEIDSMATREGEL.

Aan het Hollandsche Spoorstation te 's-Gravenhage is bij het seinhuis een groote spiegel geplaatst, waarin de seinhuiswachter van uit zijn huisje het geheele perron kan overzien, en aldus op een gemakkelijke wijze kan waarnemen of de hoofdsporen belemmerd zijn door een nog zich in het station bevindenden trein, of door een nog niet gelosten goederentrein. (foto P. van Tol.)

„Dat kan ik! Zakelijk zijn is toch maar alles! Ik stuur nooit een telegram weg, zelfs over privé-zaken of ik houd er een copietje van. Kijk, hier heb je het duplicaat van mijn telegram.”

Hij haalde triumfantelijk een papier voor den dag.

„Hier staat duidelijk „hal” is 't niet? Ik had eerst den naam van het gebouw voluit geschreven, maar heb dit weer doorgeschrapt om tien woorden te krijgen. Zoo zie je dat de zuinigheid de wijsheid bedriegt.”

Ze waren zoo verdiept in de studie van het document, dat geen van beiden opmerkten dat de deur open ging en de heer Van Laar binnentrad. In zijn clubstoel slimerende was hij gewekt door den luiden lach van een manspersoon.

Op zijn pantoffels was hij toen naar beneden gekomen en stond nu in de grootste verbazing het tooneeltje voor hem gade te slaan, zichzelf afvragende of hij wel klaar wakker was.

„Dora!”

Beide jongelieden keerden zich hierop om. Toen vloog het meisje op haar vader af, het kostbare papier boven haar hoofd zwaaiende.

„Vader! Het was een vergissing van de Post. Zie maar hier!”

Eenige dagen later was Karel Snelleman de impressario van Dora's uitstekend geslaagd concert.

Keerzijde van nevenstaande medaille. De medaille is vervaardigd door de Kon. Utr. fabriek van zilverwerken van C. J. Begeer te Utrecht en ontworpen door den heer J. C. Wienecke.

Uitslag Verloting C. Thijsen en A. Thijsen-Eskens

Voor de bijdragen door Panorama-lezeressen Ven-lezers zijn vier prijzen en wel: de no's 165 - 167 - 169 - 1345. Twee daarvan komen aan mijne vriendelijke helpster Mevr. v. R. v. V. te W. Het doet me veel genoegen dat twee kunstwerken in onze omgeving komen.

Een, en wel no. 1345, moet een heele reis maken. Op één na het laatste lot, dat mij gevraagd werd, was bestemd voor den Heer en Mevr. K. - P., verblijf houdende in Chili. Panorama had dus een heele reis gemaakt en in dit verre werelddeel de Hollanders op de hoogte gehouden van wat hier omging. Ik ben recht dankbaar voor het welwillend schrijven uit Chili en hoop er voor te zorgen dat het kunstwerk in goede orde in Chili arriveert.

Met een groet uit het Vaderland aan de sympathieke Hollanders daar in den vreemde belast ik Panorama.

Verder viel no. 169 ten deel aan den Heer H.S. te L.

Dank, nogmaals dank aan allen voor de vele kleine steentjes.

ELSIE YOUNG.

BERICHT.

In overleg met enkele collega's der geïllustreerde bladen hebben wij besloten, waar het recht van fotografeeren op de Internationale Bakkerijtentoonstelling te Amsterdam weer verpacht is geworden aan een enkelen fotograaf en de officieele foto-redacteuren der geïllustreerde pers aldus in de vrije uitoefening van hun beroep belemmerd zijn, geen foto's van deze Tentoonstelling te publiceren.